

resen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért." Az a mi vigasztalásunk, hogy a nyomorúság legyőzött, a bűn megbocsátott, a fenytetés pedig az Úr kezéből jön.

Ezzel a nagy vigasztalással, ha úgy tetszik, örömhírrrel keres bennünket az Isten. Úgy, ahogy Koponen keresték. Egy megrendítően szép történetet mondok el a "Foglyok angyalá"-ból. Koponen nem tartozott a nagy gonosztévők közé. Nem volt rabló vagy cégéres gonosztévő. Csak éppen ragadás volt a marka. Végül mint visszaeső bűnöst Szibériába száműzték. Ott szívében ellenállhatatlan erővel feltámadt a honvágy. Mint valami sorvasztó láz és emésztő betegség, úgy lepte meg őt is. Maga sem tudta hogyan, ^{csak} ~~de~~ egyszer már nem volt a deportáló táborban. Neki vágott a nagy útnak, haza Suomiba. Nehéz, keserves úton, de hazaérkezett. Egyetlen terve volt csupán: Megkeresni azt a Matild kisasszonyt, azt az "angyalt", akiről esténként a lobogó tűz mellett társaitól hallott.

Sikerült is megtalálnia Wrede Matildot, a foglyok angyalát. általa Koponen megtalálta Jézus Krisztusban bűneinek bocsánatát és az új életet is. Végre meg is fogadta Matild tanácsát, önként jelentkezett a rendőrségen. Matild viszont megígérte neki, hogy minden összeköttetését igénybe veszi, hogy kegyelmi kérvényét ne utasítsák el. De a kegyelmet csak akkor sikerült elnyernie Koponen számára, amikor azt egy fogolytransporttal már elindították újra Szibériába. Hiába küldték azonban utána a táviratot, közben Koponenre rárohanhatott a kétségbeesés és megszökött. Nyomtalanul eltűnt. A legalaposabb kutatással sem akadtak a nyomára. Kegyelmi hírral, örömhírral keresték pusztákon, erdők mélyén, mocsarak, nádasok között, de hiába. S azóta ha Matild Isten elől menekülő, a világ vadonjaiban és mocsarain bukdácsoló embereket látott, mindig így sóhaj